

MIDNATTSRÖPET

TIDNING FÖR ANDLIG VÄCKELSE

MARANATA

En skara nyfrälsta ungdomar färdiga att döpas till Kristus vid den nyss avslutade konferensen i Kärrsjö. I bakgrunden mötestälten.

NR 15

1-14 AUGUSTI 1967

PRIS 1:10

Midnattsropet —

organ för andlig
väckelse i dag

Utkommer med ett 24-sidigt nr
den 1 och ett 20-sidigt nr den
15 varje månad.

Ansvarig utgivare är
ARNE IMSEN

Prenumeration kan verkställas på
närmaste postanstalt genom inbe-
talning på postgiro nr 57 16 20 på
postens tidningsinbetalningskort,
eller genom skriftlig hänvändelse
direkt till tidningens exp. Abonne-
manget (ej gåvo- och billighets-
prenumerationer) gäller tills upp-
sägning sker.

Prenumerationspriset är:

Helår 24: —, halvår 13: —, kvartal
7: —. Lösnummer 1: 10. — Till Fin-
land, Norge och Danmark är priset
detsamma som i Sverige.

Gåvor till tidnings- och traktat-
missionen mottages med tacksam-
het. Postgiro 57 16 20.

Adressen till tidningens redaktion
och expedition är:

Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA

Telefonnummer:

Redaktion och expedition **32 80 02,
31 71 35.**

Meddelande om adressförändring
måste göras senast tre veckor in-
nan den skall träda i kraft och
kan ske genom skriftligt medde-
lande till tidningens exp. eller på
postens adressförändringsblankett
nr 870.

Redaktionen tar med tacksamhet
emot bidrag, såsom vittnesbörd om
personliga upplevelser, rapporter
om Guds verk etc.

Redaktionskommitté:
DONALD BERGAGÅRD
ERIK G. ERIKSSON och
ANDERS B. ANDERSSON

H. Halls Boktr. AB, Jönköping 54241 - 1907

Då Guds rike var störst

*"Det var tokar och dårar
som lyssnade på dej först.
Det var slavar och skökor och ogärningsmän,
men då var ditt rike störst.*

*Det var bara enkla själar
och själar på undantag.
Sen byggdes det katedraler
och kyrkor av alla de slag*

*Och påvar kom det och präster,
som tvistade om vart ord
du fällt på din korta vandring
på denna bullrande jord.*

*Men tokar var det och dårar,
som lyssnade på dej först.
Det var innan ditt rike var kartlagt
och då var ditt rike störst."*

NILS FERLIN

Ur "Från mitt ekorrhjul"

Nr 15

1 AUGUSTI 1967

Årg. 8

Nils Westberg:

GEMENSKAP eller GEMENHET IV

"...ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse..." (Ef. 4: 4.)

Ett av de första och främsta kännetecknen på människor, som mött Jesus är, att de icke längre har sina sinnen vända till det som hör denna världen till utan "till det som ovanför är". (2 Kor. 4: 18.) I deras liv finns plötsligt den ofattbara spänningen mellan att vara "i världen" men icke "av världen". För dem har Jesu bön gått i underbar uppfyllelse: "Jag beder för dem; det är icke för världen jag beder, utan för dem som du har givit åt mig, ty de äro dina... Jag har givit dem ditt ord och världen har hatat dem, eftersom de icke äro av världen, likasom icke heller jag är av världen. Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda. De äro icke av världen, likasom icke heller jag är av världen." (Joh. 17: 9, 14—16.)

Guds folk med en levande tro har alla ett enda, gemensamt hopp: att denna värld med allt vad i den är skall förgås, på det att Jesu Kristi härlighet skall bli uppenbarad, och "nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte". (2 Petr. 3: 13.) Den sant troende får ett nytt tidsbegrepp: Han vet att tiden är kort. (1 Kor. 7: 29.) Detta andliga tidsmedvetande är bakgrunden till dels en ständig uppbrottsberedskap, dels en djup känsla av främlingskap på jorden, dels en översinnlig brudeväntan. Han blir

inlemmad i en skara av troende alltifrån Abraham och till vår egen tid, som lever i stadig förbidan på uppfyllelsen av alla Guds löften i Ordet. Hebréerbrevet beskriver dem i kap. 11 vers 13—14: "I tron dogo alla dessa, innan de ännu fått vad utlovat var; de hade allenast sett det i fjärran och hade hälsat det och bekant sig vara 'gäster och främlingar' på jorden. De som så tala giva ju därmed till känna att de söka efter ett fädernesland."

Kan du se och igenkänna denna skara i tiden? Det är ingen organiserad eller etablerad samling människor. De har varken tid eller lust att bli bofasta här nere. För varje dag lyfter sig Guds härlighets eldstod för att leda med var och en från deras tillfälliga rastställe ännu en dagsled närmare löftets land. De har inget uppgjort program, inga garantier för en angenäm resa. Varje steg sker genom uppenbarelse.

En ständigt lockande brudgum, som trofast går före, viskar genom Anden sitt bjudande "Kom!" in i själens spänt lyssnande djup.

Att gråta men ändå icke sörja, att glädjas utan att yvas, att äga utan att begära.

O, främlingskap, o, denna korta timma föregryningen! Att endast snudda vid tingen men icke behålla dem. De rinner förbi, tillfälliga som stoftet mellan handens fingrar. Skönhet, lärdom, jordisk trygghet, ett bo, en plats till att luta sitt

Forts. på nästa sida.

SE PÅ JESUS!

"Men när han såg huru stark vinden var, blev han förskräckt och då han nu begynte sjunka ropade han och sade: Herre hjälp mig." Matt. 14: 30.

Lärjungarna upplevde att stormen rasade omkring dem och de tycktes vara utlämnade åt sig själva. Jesus var inte med och kunde hjälpa; de kände sig övergivna av Honom. Tänk om Han ändå hade varit med dem — Han hade kunnat hjälpa dem.

Men just då kom Jesus till dem.

I stormen kom Han till dem, mitt i den svårighet de upplevde fanns Herren hos dem. —

Helt naturligt kände de inte igen Jesus först, därför att de inte väntat sig att Mästaren skulle uppenbara sig på detta sätt. Medan vi väntar på att Herren skall gripa in och förändra förhållandena är vi ju så fixerade vid att det skall ske på ett visst sätt att vi ofta inte känner igen Honom när Han kommer till oss. —

I glädjen över att Jesus kom ville Petrus gå emot Honom på vattnet och på Herrens befallning gick han ut.

Ängsliga lärjungar hade säkert avrått honom och försökt tala om det orimliga i ett sådant handlingssätt. Trots allt gick han ändå ut på Herrens löfte och han fick uppleva att

Av Ulla Näsholm

Ulla Näsholm

vattnet bar honom. Och det bar honom ända till han började se sig om och blev varse hur det såg ut omkring honom. Vågorna fräste och skummade och vinden var stark. Det hade inte blivit stilla och lugnt trots att Jesus kom till dem. Han har aldrig lovat sina lärjungar någon stilla idyll där de kan slå sig till ro och njuta av välsignelserna, utan Han har lovat oss kamp och strid, men Han har också lovat att vara med om vi går ut på Hans löften. —

När vi likt Petrus glömmar att se på Jesus och räkna med hans resurser då sjunker vi. Istället för att ha blicken riktad på Jesus analyserar vi förhållandena och låter förnuftet komma till tals och istället för att räkna med Herren fastslår

vi det ohållbara i situationen och förlorar tron på att Herren förmår att förändra förhållandena därför att våra andliga ögon inte är öppnade så vi förstår vad Jesus förmår.

Men just när vi står maktlösa och utblottade på allt, då allt vi hade av egna resurser brunnit upp, just då vill Jesus komma till oss. Han skall inte lämna eller överge oss och när vi slutat att räkna med oss själva och se på vad vi förmår då får Herren tillfälle att gripa in och förvandla. —

Har vi blicken på Jesus behöver vi inte vara rädda även om vi kanske får uppleva både motstånd och hån. Tar vi Herren på allvar får vi uppleva kamp, men också hur Herren för sitt verk till seger om vi vill betala priset och går Hans väg.

Han har inte förändrats och när vi inte har någon annan än Herren att lita på eller gå till, då får vi uppleva att Jesus hjälper oss. Vi behöver inte frukta även om vi ibland anar att vi kommer att möta svårare tider då det verkligen kommer att kosta något att tro på Jesus.

Må Herren hjälpa oss att vara ståndaktiga. Vi är kallade in i ett lidande för Kristus och Han vill utrusta oss med kraft så vi kan stå för Honom.

Ulla Näsholm

Forts. från föreg. sida.

huvud? Nej! (1 Kor. 7: 29—31.) "Om de hade menat det land, som de hade gått ut ifrån, så hade de haft tillfälle att vända tillbaka dit. Men nu stod deras håg till ett bättre, nämligen det himmelska. Därför blyges icke Gud för att kallas deras Gud; ty han har berett åt dem en stad." (Hebr. 11: 15—16.)

O, du himmelska Jerusalem! Du saliga, slutgiltiga hem! Många kristna har tröttnat att vända och allierat sig med den mänskliga otrons och gudsföraktets miljoner självfrälsarproletärer och lappar som bäst i sitt anletes svett på det sociala lyckorikets murkna fasad. De väldige i kraft har mistat sitt nasirtecken. Med utstungna ögon, som en gång spanade mot höjden efter Jesu återkomst, trälär de under samhällsmaskineriets fjättrar i den jordiska politikens grottekvarn. —

"Håll fast det du har så att ingen tager din krona."

Upp. 3: 11.

Dessa ord har stått så klart för mig den senaste tiden. Vi måste hålla fast det vi har upplevt och fått av Gud. Det finns så mycket som vill locka oss och försöka få våra tankar och blickar riktade från centrum, som är Jesus Kristus. —

Men om vi verkligen vill leva för Jesus, så finns det ingenting, som kan rycka oss ur Hans hand, ty han har lovat vara med oss alla dagar intill tidens ände. Guds frid som övergår allt förstånd skall bevara våra hjärtan och tankar i Kristus Jesus. Fil. 4: 7.

Fastän vi vet att Jesus bevarar oss, och beder för oss, måste vi ändå kämpa för vår tro. Det är inte så, att vi har blivit frälsta, och sedan kan vi bara ta det lugnt, då vi blivit räddade från ett evigt mörker. Det går inte att syssla med det materiella och det jordiska till 90 % och offra 10 % av sin tid för Jesus. Vi har ju blivit räddade för att rädda andra ur satans våld.

Det står ju i 1 Tim. 6: 12: "Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet, vartill du har blivit kallad."

Det står ju tydligt att vi ska kämpa för vår tro. Vi skall hål-

HÅLL FAST det du har

Av

Solveig Rudebou

Solveig Rudebou

la ut i tro och bön, för vår vedsakare, djävulen, går omkring som ett rytande lejon, och söker vem han må uppsluka.

Har vi vår tro säkert förankrad i Jesus, som är den fasta klippan i tidens stormiga hav, så behöver vi icke driva likt havets vågor, hit och dit. Är tron förankrad där, då står vi fasta hur det än stormar omkring oss, och vi får den lön, som väntar den som är trogen Jesus. —

Gud är trofast. Det har vi fått se gång på gång. Ibland har djävulen riktigt försökt slå ned modet och försökt intala oss, att allt är hopplöst. Men, ära vare Gud, när allt ser som mörkast ut, och vi ropar till Gud i vår nöd, då kommer Jesus vår trofaste vän, och tänker hoppet på nytt och visionen blir starkare och klarare.

Det är underbart att se hur Gud handlar med oss. Han fosterar och agar oss i sin nåd och kärlek. Tänk så underbart att få växa till i nåden och icke av egna gärningar! Då blir det av kärlek man gör Guds vilja och icke av tvång. "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet så skall allt detta andra tillfalla eder."

Maranatahälsningar

Solveig Rudebou
Ljungskile

Tältmöten i Kalmar

den 2—13 augusti på TULLBROSKOLANS GÅRD

Möten alla kvällar utom måndagar och tisdagar. Olika vittnen förkunnar evangeliet om Jesus Kristus och sångarna från Nybro sjunger.

ALLA VARMT VÄLKOMNA!

Maranataförsamlingen

Helge Berntsson:

SJU GUDOMLIGA

Huru är det alltså?

Äro då vi något förmer än de andra? 3: 9.

I självgodhetens och självtillräcklighetens förhållelse har det alltid varit så att den ena människan har ansett sig vara förmer än den andra. Det ena könet anser sig vara bättre än det andra — den ena rasen och hudfärgen framför de andra — det ena folket framför de andra folken och den ene individen framför andra individer. Den "värdelöse" får då heta gubbe, kvinna, neger, turk, hedning, quisling, syndare o. s. v. Men så är det icke hos Gud, som dömer vad som är fördolt hos människorna. Ty hos Gud finns inte anseende till personen. Gud har inga gunstlingar — han favoriserar ingen. Huru skulle Gud då kunna döma världen? —

Är vi något förmer än de andra? —

Ingalunda.

Allesammans är under synd.

Ingen rättfärdighet finnes, icke en enda.

Ingen förståndig finnes.

Ingen finnes, som söker Gud. Nej, alla hava de avvikit. —

Allesammans hava de blivit odugliga. Ingen finnes, som gör vad gott är — det finnes icke en enda. —

Hela världen står med skuld inför Gud. —

Alla har syndat och saknar härligheten från Gud. Och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan av hans nåd genom förlösningen i Kristus Jesus. Alla har vi samma nåd i Jesus Kristus.

Här är icke jude eller hedning.

Här är icke träl eller fri.

Här är icke man och kvinna.

Här är icke fråga om ålder: "Edra söner och edra döttrar skola profetera och edra ynglingar skola se syner och edra gamla män skola hava drömmar." Apg. 2: 17.

Huru bliver det då

med vår berömmelse? 3: 27.

Den förståndige vill gärna meritera sig och berömma sig av sitt förstånd — den vise av sin visdom — den starke av sin kraft — den förnämliche av sin börd. Men Gud säger: "De förståndigas förstånd skall jag slå ned." Och han gör de visas vishet om intet och fångar dem i

deras klokskap. Gud vill inte att något kött skall kunna berömma sig inför honom, och han vill inte, att vi skall berömma oss av människor. Det beror inte på någon människas vilja eller strävan, utan på Guds barmhärtighet.

Det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud — ja, det som ingenting var — för att han skulle göra det till intet, som någonting var. Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud. 1 Kor. 27—29.

Hur bliver det då med vår berömmelse?

Den är utestängd genom trons lag. Gud är sannfärdig och rättfärdig och han gör människan rättfärdig, han helgar henne, han giver henne kraft och visdom genom tron på Jesus. "Vem säger då, att du har något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått givet? Men har du nu fått dig givet, vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet?" 1 Kor. 4: 7. "Den som vill berömma sig, han berömmes sig av Herren." 1 Kor. 1: 31.

Huru skulle han kunna annat

än också skänka oss allt med honom? 8: 32.

Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla. Huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom? Den största gåvan, som Gud har givit till varje människa — det är sin egen älskade Son. Och honom gav han till oss, medan vi ännu voro svaga, ogudaktiga, syndare och Guds ovänner. Vi var bortkomna från honom och genom vårt sinne lag hans fiender, i det att vi gjorde vad ont var.

Huru mycket mer skall då icke Gud, nu då vi är hans barn och då han redan har givit den största gåvan också giva oss allt med honom. Han giver oss överflödande nåd och konungsligt välde i liv. Är vi Guds barn, så är vi också Guds arvingar och Kristi medarvingar.

Alla har vi i Jesus Kristus fått den frihet som tillhör Guds barns härlighet. I honom och med honom får vi alla också Anden såsom förstlings-

”HURU”, hämtade från Romarebrevet

gåva. Uppståndelsen från de döda, d. v. s. barnaskapet vår kropps förlossning har Gud också skänkt oss med sin Son. Han har skänkt oss allt med Kristus till kropp, själ och ande. —

Gud är rik på barmhärtighet och hans arv är rikt på härlighet bland de heliga. Ingen behöver lida brist. Ingen som tror på honom skall komma på skam.

Guds rådslut är, att vi skall bliva hans Sons avbilder, honom lika. Och av hans rikedomar får vi alla lika. Här är ingen skillnad mellan människorna. Alla har ju en och samme Herre och han har rikedomar att giva åt alla som åkallar honom. ”Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall vara frälst.” —

Huru skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på? 10: 14

All den himmelska världens andliga välsignelse finns i Herren Jesus Kristus för alla människor. Men hela världen är i den ondes våld och de otrognas sinnen har denna tidsålders Gud, Satan, så förblindat, att de icke ser det sken, som utgår från evangelium om Kristi härlighet. Förstånd och samvete är orena. I följd av den okunnighet, som råder hos dem genom deras förstockelse, är de förmörkade till förståndet och bortkomna från det liv, som är av Gud.

Det hänger ett täckelse över deras hjärtan, så att evangelium är bortskymt. De är dårar, därför att de icke har rikedomar. De har inga rikedomar, därför att de icke åkallar Jesu namn. Och de prisar och tackar icke Herren, därför att de icke har hjärtats tro.

Men än i dag är evangelium en Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Synd och mörker fly för evangeliets ljus. TRON KOMMER AV PREDIKAN, *men predikan i kraft* av Kristi ord. När de omvända sig till Herren tages täckelset bort. Men hur skulle de kunna åkalla Jesu Kristi namn och uppleva frälsningens rikedom om de icke i kraft av trons predikan har kommit till tro på Herren Jesus? —

Huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? 10: 14.

För att bliva frälst måste man bekänna med

munnen och tro i hjärtat. Men om inte örat får höra kan ju inte munnen bekänna. Det är sant, att det finns många som icke hörsammar ordet, därför att de stöter sig. De är icke evangelium lydiga och de aktar icke på det de hör, varför de också går förlorade. Men det finns sådana också som gå förlorade i hedniskt mörker eller lagtrældom, därför att de aldrig har fått höra glädjebudskapet om Jesus Kristus. —

De förtorkade benen Heseziel såg fick åter liv, men så fingo de också höra budskapet: ”I förtorkade ben hören Herrens ord.” —

Den första kärven i Europa var purpurkrämerskan Lydia, som lyssnade när Paulus talade om frigörelsen i Kristus. ”Och Herren öppnade hennes hjärta så att hon aktade på det som Paulus talade.” Det är fortfarande på det sättet människor kommer till tro.

Och än i dag ljuder macedoniska rop från själar som aldrig har hört. Deras rop har kommit inför Herren Sebaots öron. Huru skulle de kunna tro på Herren Jesus och bli frälsta, om de icke hava hört?

Hör du?

Huru skulle de kunna höra om ingen predikade? 10: 14.

Jesus sade: ”Gån ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat och gör alla folk till lärjungar.” —

Jesus säger till oss frälsta att vi skall gå. Det är för att alla skall få höra allt om honom som kan förvandla allt. Världen börjar utanför vår egen dörr och den helige Ande ger oss kraft i ”vår värld” och intill världens ände. Vi skall predika. Vi skall predika i kraft. Vi skall predika i kraft av Kristi ord, så att alla får höra och komma till tro på Jesus så att alla kan åkalla honom och få del av hans rikedomar.

Mot *alla* har vi förpliktelser, både mot *visa* och *ovisa*. Vi är inte något förmer än de andra. Vi har ingenting att berömma oss av. Har vi fått något, så har vi fått det för att giva det vidare.

Hela världen står med skuld inför Gud. Vi skall inte kasta sten på varandra, när vi alla sitter i glashus. Men vi skall lämna vårt ombonade hus och kasta vårt bröd över vattnet. Jesus vill

nå allas öron med trons predikan och allas ögon med det tryckta evangeliet. Evangelium måste först bli predikat för alla folk innan änden kommer. Engelska bibeln säger: "... bli publicerat bland alla folk." Vi måste gå ut med det tryckta Guds ord och vi måste gå ut och predika, för huru skulle de kunna höra, om vi icke predikade? —

Huru skulle predikare kunna komma, om de icke bleve sända? 10: 15.

Den helige Ande avskiljer fortfarande vittnen för de verks skull vartill han har kallat dem. Och den helige Ande sänder fortfarande vittnen genom församlingen. Men om predikaren eller församlingen icke är lyhörda för sin Mästare och för världens nöd så kan icke predikare komma till dem som skulle få höra. Och får de icke höra, så kan de ju icke tro.

Anser du dig förmer än andra?

Hur är det med din egen berömmelse?

Svaret på dessa frågor visar vi om vi låter

frälsningen stanna vid egen vinning eller om vi osjälviskt delar med oss. Det finns sådana som utan att tänka på andra endast själva äter och dricker, men de är trolösa förvaltare.

Ännu finns det många, som inte fått kännedom om sin del av Kristi rikedom och deras andelar är i vår ägo. Vi måste giva dem deras andel i frälsningen.

Liksom Paulus bör vi sätta vår ära i att förkunna evangelium på obrutna fält. Evangelium är att giva och inte att få. Det är saligare att giva än att taga. Här måste sändebudet giva ut sig i tro utan att vänta något av människor li-tande på att Herren fyller behoven. Här måste församlingen giva ut sändebuden i tro, så att predikare kan komma.

"Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!" —

Vill du vara med och svara: "Se, här är jag, sänd mig." Vill du vara med och sända. Vi är icke något förmer än de andra.

GUD har en mening med Maranataväckelsen

Den bibliska skildringen av Gideon är dagsaktuell. Den säger oss, att även den minste och enklaste vill Gud använda i sin tjänst. Skulle Gideon kunna samla omkring sig otaliga skaror, så visade det sig likväl att endast ett litet fåtal var dugliga i de uppgifter som Gud givit dem. Dom. 6: 11 o. s. v.

I vår tid finns det gott om frikyrkliga församlingar och grupper. Större och mindre. Alla samlar de skaror av nyfikna och långtande och kverulerande människor. Olika kön och

åldrar är representerade och det finns ingen hejd på kyrklig ståt och religiös högfärd kring piporglar och körer. Det är en våldans konkurrens i annonseringen och i konsten att söka övertrumfa varandra...

Och i denna förkunnelseröra planterar Gud ut en annan rörelse, en midnattsväckelse med stora och angelägna ärenden. Inte så att dessa människor ska gå omkring som religiösa turister och sola sig i andras kyrkbänkar — Gud har en särskild mening med denna väckel-

se. En midnattsväckelse måste ha eld och ljus i sina led, utan att efterapa andras program. Vi måste veta och visa vår uppgift, stå för den och våga gå ut i den utan hänsyn till antalet medlemmar.

Någon berättade för skrivaren, att Maranata har precis samma trosbekännelse och förkunnelse som alla de andra och därför träffar vi dessa medlemmar än här och än där och i synnerhet där någon storpredikant gästar talarstolen. Men är detta rätt? Har inte Gud något utöver allt annat som han vill ha fram i denna väckelse?

Käre läsare, låt dessa intryck mogna innan Du behandlar dem. Bed om ett lyhört sinne och att Jesus gör levande din egen uppgift.

Hallenbäck

"FÖR GUD ÄR ALLTING MÖJLIGT..."

Björne Erixon:

Ensidighet eller mångfald II:

BEGRÄNSA INTE GUD

I föregående artikel har jag, i ett avsiktligt förkortat avsnitt, något berört olika attityder gentemot Herrens tjänare. Det är sannerligen ett känsligt område. Men detta förhållande bör sporra oss till ytterligare skärpt vaksamhet och noggrann uppmärksamhet.

Låt oss verkligen tacka Gud för *allt* Han vill ge oss på detta speciella område. *Bort med alla falska värdeskalor!* Då behöver ingen *spela ut* evangelisten *mot* herden och läraren, till helt onödiga skador för Guds verk, eller vice versa! Allt skall ha den *funktion* och *plats* Guds Ord anger.

Visst finns många praktiska svårigheter! Men borde inte varje fri grupp och församling ödmjukt inse och erkänna sitt behov och sin brist? Och som en naturlig följd av denna ödmjuka självprövning i tro på Gud söka få den hjälp som för tillfället behövs? Även om det skulle gå rakt emot de egna begränsade önskingarna? Man bör väl mer tänka på *vad som behövs* än på vad människor vill ha? Hade vännerna i större utsträckning tänkt på detta och handlat utifrån dessa grundläggande principer skulle med all säkerhet läget på flera håll sett annorlunda ut i dag.

Det är lätt att vara efterklok. Men Gud vill leda de ödmjuka rätt. "Natt och dag är det vår innerligaste bön att vi må få se edra ansikten och avhjälpa vad som kan brista i eder tro." 1 Tess. 3: 10.

□ □ □

Det finns för troslivet farliga men dock helt onödiga ensidigheter angående tungotalet.

En del läser ensidigt ut ur NT att tungotalet knappast har någon väsentlig funktion att fylla. Men ur Pauli undervisning till församlingen i Korint kan man aldrig få ut att han tog avstånd från tungomålstalandet. Tvärtom skriver han ju med tacksamhet om detta, och det kan inga teologiska finter eller dribblingar i världen sudda ut, hur gärna man än skulle vilja. "Gud vare

tack, jag talar tungomål mer än Ni alla." 1 Kor. 14: 18. Så skriver alltså den apostel som skrev så vackert och sant om kärleken (1 Kor. 13) som lade sin myckna kunskap i dagen (2 Kor. 11: 6, Ef. 3: 4 f), som helt understödde den stora hjälpsamlingen till de fattiga heliga i Jerusalem (2 Kor. 8—9), och därtill en hel del annat! Denna märkliga *bredd* och *vidsyn* möter vi alltså hos en *enveten tungotalare!*

Men då det som är fullkomligt kommer, då skall allt styckverk försvinna. Men det blir *först* i den eviga världen. Ty bevisligen har ej ännu varken profetians gåva, kunskapen eller tungomålstalandet försvunnit. Men det finns alldeles för litet av detta! —

Andra söker ett för många kärt tillhåll, kärleken. Den söker man nu, givetvis förgäves, *spela ut mot* tungomålstalandet. Kärleken säger man, är ju den största gåvan. *Men var står det?* Kärleken är ingen gåva. Den är en frukt, Andens frukt. Den är alltså den naturliga följden av ett överflödande inneboende Andens liv. Gal. 5: 22.

Andra tar indignerat eller likgiltigt avstånd från tungotalet därför att man menar att en del kristna — det torde ligga en del sanning i detta — ensidigt har drivit denna sak och därigenom glömt bort att det finns åtta andra nådegåvor också.

□ □ □

Lämnar vi i teori och praktik rum för *alla* gåvorna? —

Vi säger nog att vi vill ha dem alla. Men när någon gåva t. ex. gåvan att "tala visdomens ord" eller att "tala kunskapens ord" fungerar, uppskattar vi detta absolut nödvändiga, som vi borde?

Är vi rädda för eller kanske rentav nonchalanta mot att få in kunskapsmoment i väckelsemöten? Vi kan väl inte hålla på med *barnjoller* hur länge som helst? Hebr. 5: 11—6: 3. Jag tror att det finns mycket av väckelse-tradition hos oss som inte håller inför en noggrann prövning inför Guds Ord. Mycket som vi tar för givet. —

De andliga gåvorna är församlingens begåvning, Andens frukt däremot är hennes karaktär. Herren vill smycka sin brud med allt detta! —

En del driver helbrägdagörelseförkunnelse så hårt och dogmatiskt att andra tar avstånd från saken som sådan.

I rena paniken? —

De religiösa språket, som är laddat, innehåller ord och symboler som kan användas som retningsord för att locka fram känsloreaktioner av skiftande art. Detta förhållande får under inga

villkor missbrukas. Ty då skapas förutsättningar för *den andliga narkomanin, berusningskristendomen*, att få frodas och växa till. Då blir det inte lätt för dem som tar bort sprutan ur händerna på människor och istället söker få dem in i ett ansvarsmedvetet, oegennyttigt och verklighetsbetonat tjänande i Guds rike. Sprutborttagarna torde nog få räkna med att bli betraktade som oandliga och fiender till människors bästa. —

□ □ □

"Åt var och en någon särskild gåva!" Det är möjligt i dag! —

Hur underbart skulle det inte vara om *varje* församling hade *alla* gåvorna. Hur tror Du en sådan församling skulle se ut? Tänk själv! Gud vill upprätta allt nedbrutet! Tyvärr är det nog så att den största delen av kristenheten knappast beträtt mer än *ytterkanterna* av detta stora och härliga område inom Guds rika grönskande och livgivande betesmarker.

Spela aldrig ut någon gåva mot en annan! Ty *ALLA* behövs. Varje gåva och varje lem i kroppen har sin plats och funktion. Det är alltför många som p. g. a. missbruken på detta område har tagit avstånd från dessa underbara ting. —

Nu gäller det, kanske mer än någonsin, att tala *positivt* om gåvorna. Men låt oss inte glömma bort *Andens frukt*!

Att vara döpt i Helig Ande, att tala i tungor och vara utrustad med andliga gåvor borde väl vara ett kännetecken på *varje* kristen. Detta borde inte anses höra till *exklusiviteter* i det kristna livet. Och inte heller behöver någon känna att han "*leker semit*" (som Direktör Ingmar Ström i ett TV-program härförliden påstod att *han* inte ville). —

EFTERLYSES: IVER OCH STRÄVAN ATT FÅ ANDENS NÅDEGAVOR PÅ ETT FULLÖDIGT SÄTT. —

Ett fel med och en orsak till de flesta ensidigheterna är väl att man rycker loss *en detalj*, som i och för sig är riktig och sann, och gör den till *helheten*.

MAN FÖRKUNNAR ENDELSSANNINGEN SOM HELHETSSANNINGEN! OCH VE DEN SOM EJ FÅTT SAMMA LILLA SKÄRVA AV SANNING MAN SJÄLV HAR! Så är då ändå den hos många så förkättrade kunskapen och insikten ett medel att komma till *rätta* med ensidigheterna! —

BIBLISK KUNSKAP OCH INSIKT UPPBUREN AV SANN OCH ÄKTA ÖDMJUKHET MÅSTE FÅ SIN GIVNA PLATS HOS OSS OM VI VILL NÅ FRAM TILL HEL OCH FULL UPPRÄTTELSE. —

OBS NYHET!

UNG TRO

Av T. L. OSBORN

90 sid. Kloth. Pris 5: 75

Ur innehållet:

Bara en tonåring
Ditt bästa exempel
Bevara din tro ung
Den stora "nationalsången"
En ung hustrus beslut
Mitt liv blev förvandlat
Gud i verksamhet
En häpnadsväckande fråga
Våra rättigheter
Vägen till framgång
Gränslös kraft
Kraften i det tryckta ordet
Du kan bli frälst

Klipp här

Till MIDNATTSROPET

Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA.

Sänd mig mot postförskott

UNG TRO, Inb. 5: 75.

Namn:

Bostadsadress:

Poststation:

DANIEL — ett föredöme . . .

"Och Daniel lät sig angeläget vara att inte orena sig." Dan. 1: 8.

Bland Gamla Testamentets gestalter intar Daniel en framträdande plats. Han var en man av hög andlig resning och en man med ett stort rättspatos, en ärlig och samvetsgrann man. —

Hans ställning i samhället var svår. Under konung Nebukadnessars erövring av Palestina hade han bortförts som krigsfånge till Babel. Många prövningar mötte honom i det främmande landet och han ställdes ofta inför svåra trosprov, men han gick alltid segrande ur dem. —

För unga män utgör Daniel

en god förebild på grund av sin renhet, han lät sig angeläget vara att inte orena sig. När han ställdes inför provet att äta av konungens mat, så gjorde han det inte. Han föredrog att äta grönsaker i stället. När man sedan jämförde honom och hans trosbröder med andra unga män, så var Daniel och hans trosbröder fagrare att skåda än de andra. En tankeställare för ytliga kristna som förhånar dem som vill föra ett naturenligt levnadssätt. —

En av huvudsakerna till att Daniel kunde föra ett så rent och gudfruktigt liv var hans böneliv. Tre gånger om dagen brukade han bedja till Gud, och särskilt när svårigheterna och prövningarna hopade sig så bad han mycket. —

När konung Nebukadnessar hade sin dröm om bildstoden, som mycket oroade honom och

han begärde att de vise i Babel skulle säga honom drömmens innehåll och samtidigt uttydningen av densamma, var det ingen av Babels vise som kunde meddela konungen detta. Då gick Daniel i bön till Gud och fick vetskap om både drömmens innehåll och uttydning.

En gång kastades han i lejongruppen, men lejonen gjorde honom inget ont. Vid ett tillfälle bad han i tre veckor, en ovanligt lång och hård bönekamp, då han fick känna motståndet från den onda andevärlden, men bönesvaret kom. —

Daniel var även en Herrens profet och fick uttala många profetior om världens framtida öden.

Han är ett föredöme för allt Guds folk i en ond tid.

Herbert Ottosson

Frukta ej — du har JESUS

*"I haven ju icke fått en träl-
domens ande, så att I åter skul-
len känna fruktan; I haven fått
en barnskapets ande, i vilken
vi ropa: Abba Fader!" Rom.
8: 15.*

Det är många som tror att när en människa blir en kristen, så måste hon gå omkring med hängande mungipor, se sur ut eller jämt och ständigt gå och känna fruktan. Men det är fel, tack och lov. Vi har ingenting att frukta då vi har Jesus.

Till er som läser detta vittnesbörd vill jag säga, att då en

människa upplever Jesus blir hon glad och lycklig ända in i hjärtedjupet. Då Jesus förlät mig mina synder kastades de i glömskans hav och Han kommer ej ihåg dem mera, tack och lov.

Jesus bar syndabördan upp på korsträdets stam. När jag tog emot Hans nåd fick jag en glädje och frid och lycka som

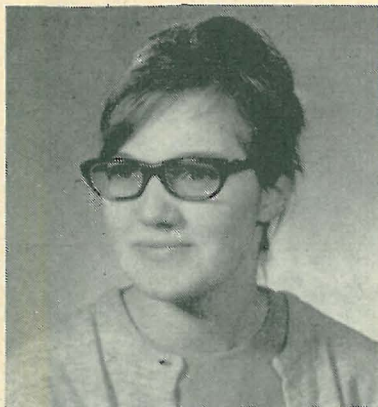
världen ej ger, en himmelsk salighet som övergår allt förstånd.

På korsvägen möter man icke bara rosor — där finns också törnen. När en människa blir frälst blir djävulen vred och börjar sina anfall. När en människa lämnar sig åt Gud och blir frälst då försöker djävulen få henne igen. Men när vi vandrar med Jesus så behöver vi ej vara rädda. Det är en härlig kamp, och i den kampen vinner vi seger genom Jesu blod.

Du som läser dessa mina rader och ej har mottagit Jesus som din frälsare, tag emot honom innan det blir för sent. Jesus kallar dig, skynda nu och tveka ej mer. Kom medan nådens tid varar.

Jesus kommer mycket snart! Gör dig redo till lammets bröllop. —

Maranatahälsningar
Ludmila Latvala
Närpes

Ludmila Latvala

Arne Imsen predikar.

KÄRRSJÖ-KON

Även denna sommar har Maranatavännerna samlats till högtid i Kärrsjö. Tillslutningen har varit större än något år tidigare, totalt beräknas 1.500—2.000 vänner ha besökt konferensen, däribland många av bygdens egen befolkning. När man ser denna skara av unga och äldre, som på Herrens befallning gått "utanför lägret", tvingas man konstatera: "Guds ord med makt går fram i världen." Många fick också uppleva frälsning och ett dop i den Helige Ande i denna konferens.

Redan första söndagen var det tretton vänner som ville gå

lydnadsvägen och som nere i Kärrsjön döptes till Kristus. Ytterligare två dopförrättningar följde under veckans lopp. —

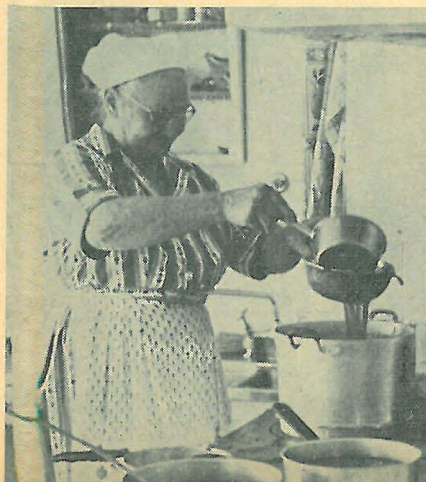
Tre gånger varje dag har vi samlats i det stora mötestältet, för att lyssna till Guds ord och fröjdas inför Herrens ansikte.

"Konferenspappan", Erik Gunnar Eriksson, Anders B. Andersson, Arne Imsen, Donald Bergagård, missionärerna Högländer, Karl-Erik Sehlin, Gösta Fredensjö, Berta och Gösta Svensson samt flera av de unga evangelisterna har medverkat med bibelstudium, sång, vittnesbörd och rapporter om vad Gud

Karl-Henrik Henriksson
döper.

Beda Lundberg hade ansvar för det
stora köket.

*Konferensdeltagare
prisar Gud nere vid
Kärresjön i samband med
en dopförrättning.
I bakgrunden de stora
mötestälten.*

*"Konferenspappan"
Erik G. Eriksson.*

ERENSEN 1967

gör i landet. Det finns inte här
möjlighet att återge vad som
sagts, men vi tror att det säde
som under dessa dagar blivit
utsått, verkligen skall växa upp
och bära frukt.

De vänner som arbetat med
de praktiska tingen, före och
under denna vecka, vill jag här
ge en eloge. Tant Beda och Elly
i köket, Bertil och Leif med täl-
tet, familjen Sundström i mat-
serveringen och *alla* ni som
hjälp till så att allt fungerat:
Tack, för att ni visat oss en
praktisk vardagskristendom!
Gud ska löna er för det ni gjort.

Vad som mest etsat sig fast,

när man ser tillbaka på dessa
nio upplevelserika dagar, är det
oerhörda behov som finns.
Längtan efter frälsning, efter
en klar biblisk förkunnelse och
efter mer av Guds kraft.

Du frälsta vän — runt om-
kring dig står fälten mogna till
skörd och snart är räkenskaps-
dagen inne. Lek inte bort din
tid och dina krafter, nöj dig
inte med ett svalt och uppblan-
dat evangelium, *varken i lära
eller liv*, men gå in i bön, offer
och själavård. *Jesus kommer!*

Märta Berg

*Donald Bergagård talade
och sjöng...*

← *Berta Svensson sjunger.
Anders B. Andersson talar.*

Predikan av ARNE IMSEN

Gå ut — utanför lägret!

Det har gått några årtionden sedan detta fält-rop sist ljöd. —

Den som känner väckselitteraturen vet dock att detta rop varit mycket aktuellt tiderna igenom.

Jag skall här försöka nämna något av det mest väsentliga i det här sammanhanget. Det här är något som gäller vårt handlande, vårt andliga tillstånd, vår kallelse och målsättning, och vad Gud vill och ämnar göra. —

Då det här fältropet aktualiserades för fyrtio — femtio år sedan, tänkte man närmast på ett bestämt religiöst läger. Man såg frågan rent organisatoriskt — man skulle överge en organisation och ställa sig fri, som man då sade. —

Nu tror jag att det finns en oändligt djupare betydelse och mening i det här och en mycket högre målsättning för oss än att lämna en viss organisation: det är först av allt

EN KALLELSE ATT GÅ UT FRÅN SYNDEN OCH VÄRLDEN.

Första gången befallningen att "gå ut" möter oss på bibelns blad är i samband med Abrahams kallelse: "Gå ut ifrån ditt folk, från din faders hus, från din släkt till det land, som jag skall visa dig", sade Gud till Abraham.

Abraham gjorde många skiftande erfarenheter på den vandringen. Vi möter åtminstone fyra personer omkring honom, som var och en representerar olika andliga tillstånd. Först hans fader Tera, en avgudadyrkande man, som representerar hedendomen. Så är det Lot om vilken det står skrivet att han "följde med". Han hade ingen egen uppenbarelse eller vision. Han representerar ett tillstånd av ljumhet. Han var upptagen av de närvarande tingen. Han var mer angelägen att planera för tiden, än att ordna för evigheten. Dessa drag möter du hos Lot och Abraham fick skilja sig ifrån honom. —

Så finns Ismael i bilden. Han är en bild av det köttsliga sinnet och vi kan också säga en bild av fariseism, laggärningar och träldom. Han representerar den som vill ha frälsning på laggärningarnas och de egna prestationernas väg. Även från Ismael var det nödvändigt med skilsmässa för Abraham.

Den fjärde är Isak, som står där som en bild på löftet och gåvorna. —

"GÅ UT —

Abraham fick kallelsen och han gick ut ifrån hedendomen. Några århundranden senare kom Gud till Moses — då var det Israel som skulle "gå ut" från Egypten. Egypten är en bild av synden och världen. Farao, motståndaren, representerar satan. —

Ingenting skulle få lämnas kvar i Egypten. "Inte en klöv ska lämnas kvar", sade Moses och Gud bjöd dem att gå tre dagsresor ut i öknen för att där bli den högtidsfirande församlingen i vilken Gud själv ville uppenbara sig. —

Vi är i världen, älskade vänner, men icke av världen. Gud har inte satt oss att planera eller reformera samhället. Han har inte kallat oss till samhällsförbättrare, utan kallat oss att vara ljus i mörkret och salt i förruttnelsen. Den uppgiften fyller vi bäst när vi har bränt broarna bakom oss, och brutit kontakten med det gamla och står helt för Herren. —

När vi i ord ochandel säger nej till världen och dess inflytande och säger ja till Gud, då skall vi finna, att det är två väldiga storheter, som strider med varandra och aldrig kan förenas: världens ande och Guds Ande. Vi skall inte ha världens ande utan Guds Ande. —

Det är nog så, att varje tid har sina särskilda lyten och sina särskilda synder. Och man kan i varje tid möta dess karakteristiska drag och särskilda synder. Ett utav det mest farliga inflytande Guds folk utsättes för just nu är materialismen, girighet, begärelse efter rikedomar och denna världens goda. Som regel blir det på bekostnad av andliga välsignelser. Gud har inte givit oss världens ande. När istället den helige ande kommer in i oss, i vårt väsen, blir vi världsfrånvända. Då står vår håg till de himmelska tingen. Vi känner, att vi längtar efter att få uppleva mer av himlens härlighet och välsignelse. Vi längtar att få "gå ut" från synden och världen. —

Strängt taget är inte detta något stort problem för oss. När vi har upplevat en radikal frälsning visar den sig alltid i en radikal förändring av livsföringen. Liksom Abraham kommer vi till ett nytt land — ett nytt territorium — trons område.

"Huru förlika sig Kristus och Beliar eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror", säger Paulus.

Här är gränsen tydligt dragen och han fort-

UTANFÖR LÄGRET!"

sätter: "Alltså: gå ut ifrån dem, kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot Eder och vara en Fader för eder och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren den allsmäktige." —

Detta är en märklig bild ur Gamla Testamentet. Den som hade rört vid en död var oren och var orenförklarad. En reningsprocedur måste följa innan han på nytt kunde bli förklarad ren. Nu står det i Bibeln att Gud är en Gud för levande. Det står också att de levande lova och prisa Honom. I det ögonblick vi blir frälsta har vi övergått från döden till livet. Vi är inte längre trälar under denna tidsålders gud utan oket är avkastat. Bojorna har brustit och vi har "kommit ut" i den frihet som tillhör Guds barns frihet. Halleluja! Vi har övergått från döden till livet, ifrån mörkret till ljuset, ifrån Satans makt till Gud.

Det är helt omöjligt för den som har andligt liv, att uppleva gemenskap med den som är andligen död. Den som är andligen död är helt oförmögen att höra eller se och oförmögen att ta emot impulser och därför helt främmande för Guds vilja — främmande också för de andliga rikedomarna, för Herren Jesus Kristus, för korset och Golgata, för den helige Ande och för Andens gåvor. Men när det andliga livet har fötts in i vårt väsen då upplever vi denna härliga gemenskap med de levande. —

Men fara för besmittelse existerar så länge vi finnes här. Vi befinner oss i farozonen så länge vi är i världen. —

Bibeln vet endast om ett radikalt ställningstagande — ingen kompromiss — ett radikalt ställningstagande emot synd och värld och för Kristus och den tillkommande världen, det är nytestamentlig kristendom. Det blir en helt naturlig sak, när Anden faller och Guds kraft uppenbarar sig, att man tar avstånd från synd och värld. Man "går ut" ifrån synden och världen och man går heller aldrig tillbaka dit utan fortsätter vägen framåt.

EN KALLELSE ATT GÅ UT FRÅN DEN RELIGIÖSA FÅNGENSKAPEN.

Jag tänker på budskapet som kom till de fångna i Babylon.

När budet nådde dem att de skulle gå ut ifrån Babylon och vända sig mot Jerusalem hade Gud

först uppväckt konung Kores Ande — det började alltså med en väckelse. —

Det är märkligt att se på vad sätt det skedde.

Det fanns en man, som hade varit med under hela den sjuttioåriga fångenskapen. Som ung hade han kommit till Babylon och in i hovet och blev så småningom en av detta världsrikes mäktigaste män — det var Daniel. — Han upptäckte ett ord hos profeten Jeremia där det stod att fångenskapen var bestämd till en viss tid. När Daniel fick se det löftesordet började han bedja och fasta. Han bekände sina egna och folkets synder. Han förstod att frihetens timme snart var inne. Han var nittio år gammal då, men hade stått helt för Gud under hela sitt liv. Han hade aldrig kompromissat. Han åt inte ens vid konungens bord utan hade sin särskilda diet. Vill man stå för Gud får man näring från ett annat bord. Det visade sig att Daniel och hans bröder, såg finare ut än alla de övriga. De såg bättre ut och hade större visdom. Det är klart, att när Gud ger någonting, så ger han något som är bättre än det som världen har att bjuda på. Halleluja!

Daniel bad till Gud och längtade till Jerusalem. Han hade inte gett upp hoppet. Så fick han se löftet hos Jeremia. Då började han bedja ännu mera — bad och fastade. Det blev mycket nöd och kamp, men Gud uppenbarade sig till sist för Daniel. Jag tror, att det var orsaken till, att Gud uppväckte konung Kores ande. Daniel bad för sitt folk och Kores utlovade frihet för de fångna israeliterna. —

När dagen kom, då friheten proklamerades, tog israeliterna ner sina harpor som länge hängt i pilträden och sjöng på nytt Sions sånger. Det hade de inte kunnat göra under träldomstiden. Fångvaktarna hade många gånger bett dem, men de kunde icke. Det går inte att sjunga när man lever i ständig träldom och fångenskap. Hur skulle man kunna sjunga Sions sånger i främmande land — det finns inga möjligheter. —

Vad är orsaken att lovsången tystnat på många håll i dag? — Jo, man lever i fångenskap — i den religiösa fångenskapens Babylon. När upphör den fångenskapen? Jo, när man får syn på löftet, ära vare Gud och Lammet! Det är inte meningen, att vi skall leva i träldom, gråta och jämra oss. Guds mening är att vi skall leva i löfteslandet, ta ner våra harpor ur pilträden och sjunga Sions sånger. — *Forts. i nästa n:r.*

TRE PIETISMENS

Här följer det tredje avsnittet i **ANDERS B. ANDERSSONS** artikelserie om de andliga livsrörelsernas historia i vårt land.

I denna artikel presenteras tre av den äldre pietismens banerförare — i moraliskt avseende oförvitliga män — som av den svenska kyrkoledningen överlämnades till världslig domstol och dömdes till långvariga fängelsestraff — två av dem till livstids fängelse — för att de mot kyrkans falska frälsningsläror vågade starkt hävda Nya Testamentets undervisning om en personlig omvändelse, nyfödelse och helgelse. —

Med det dekret Karl XI utfärdade 1696 och genom tillkomsten av det s. k. konventikelplakatet 1726 skaffade sig kyrkan de vapen vilka gjorde det möjligt för henne att med den världsliga överhetens hjälp söka kväva varje andlig livsyttning. Mot det rådande sedefördärvet inom och utom prästerskapet vidtog man däremot inga åtgärder. —

Det skulle dock ganska snart visa sig att detta inte var det rätta sättet att reda upp den andliga situationen i landet. Visst kunde man genom drastiska åtgärder förorsaka oskyldiga människor ohyggliga lidanden, men man kunde inte släcka den väckelsens eld som redan börjat brinna. Väckelsens bärare kan sättas bakom fängel-

segaller, landsförvisas och dödas, men inte väckelsens Ande. Halleluja! —

□ □ □

Låt oss i all korhet betrakta några av dessa oförfärade mäns öden som i olika delar av stormaktstidens Sverige blev den tidiga pietismens banerförare.

I Finland hade människor på allvar börjat tänka på sina själars frälsning och vaknat upp över att kristendomen måste vara något mer än en lära och kyrkogång och att den framför allt annat måste vara liv och omskapande kraft.

Det andliga uppvaknandet där sammanfaller med två märkliga personers verksamhet — de båda magistrarna *Lars Ullstadius* och *Peter Schaefer*. Ullstadius hade 1680 i samband

Genom den pietistiska väckelsen gav Gud den Svenska Kyrkan ett mäktigt nådeserbjudande. —

I kyrkans egna led uppstodo i alla landsändar redbara, oförfärade män, ofta

med sin prästvigning kommit i allvarliga bekymmer för sin själ. Han hade forskat i Skriften och förstått att både han själv och hela kyrkan befann sig i ett sorgligt läge. Medan han fullgjorde sina plikter som präst och lärare och under skarp kritik mot kyrkan förkunnade pietismens läror lågde hos honom en brinnande nitälskan för det i andligt avseende sovande prästerskapet. Han tillställde också sina kollegor skrivelser där han uppmanade dem att söka komma i ett rätt gudsförhållande, bättra sitt leverne och i sin förkunnelse ge människorna bröd och inte stenar. Detta uppväckte deras hat mot honom och han anklagades inför domkapitlet i Åbo. —

Efter att 1688 uppträtt störande i Åbo domkyrka — han hade avbrutit predikanten och ropat ut sitt väckelsebudskap och även på andra sätt uppträtt som en Andens desperados — hänsköt domkapitlet hans sak till hovrätten som dömde honom till fästning på avlägsen ort. Domen förelades Karl XII vilken fastställde den med tillägget att den vilsefarande skulle undervisas och förmanas

BANERFÖRARE

med lysande begåvning och hög akademisk utbildning, men framförallt gudfruktiga och gudagripna, vilka oförskräckt förkunnade den evangelii sanning de själva upplevt och som de ansåg, med tvingande nödvändig-

het, att också andra måste få del av.

Kyrkan ville dock inte öppna för den andliga livsström deras budskap ville förmedla — tvärtom.

Med konsistorium och domkapitel i spetsen blev

kyrkan istället väckelsens hätskaste motståndare. Väckelsens orädda banerförare blev inte bara avskydda, trakkasserade och förföljda, utan även fängslade eller landsförvisade.

och att offentliga böner skulle för honom hållas i kyrkorna. Ytterligare förhör hölls med Ullstadius, men han kunde icke förmås att frångå sina meningar. Han dömdes 1692 till döden, men benådades till livstids straffarbete. Efter att under många år arbetat hårt i den s. k. "tjuvsmedjan" i Stockholm, befriades han 1710 från sitt fängelsestraff av drottning Hedvig Eleonora, men då domstolen inte därtill ville erkänna att Ullstadius varit oskyldigt dömd och lidit för en rättfärdig sak föredrog han att stanna kvar i fängelset. —

Han dog 1732 frimodigt bekännande sin tro på det evangelium som ger liv. Ingen av Stockholms präster ville jordfästa honom utan begravningsceremonin fick utföras av predikanten vid Smedjegårdshäktet. Av omvända troende studenter bars dock hans stoft till gravplatsen på Maria kyrkogård i Stockholm, unga studenter som tillsammans med många, många andra också bar väckelsebudskapet vidare. —

□ □ □

Peter Schaefer hette en annan akademiker som i Finland

med ett brinnandet hjärta förkunnade pietismens sanningar om nödvändigheten av en personlig omvändelse och helgelse.

Han visade sitt förakt för de världsliga kunskaperna så högt att han 1689 till Åbo akademi återställde sitt magisterbrev, samtidigt som han i tydliga ordalag klargjorde för sina akademiska fäder orsaken till sitt handlingssätt, sin personliga trosupplevelse och kyrkans villfarande läror. — För denna handling ådömdes han livstids fängelsestraff.

I ett svagt ögonblick övertalades han dock att återtaga sina beskyllningar mot kyrkan och prästerskapet och flydde sedan utomlands. Han besökte ett flertal länder, men jagades ständigt av sitt onda samvete — han hade ju skamligt svikit sin tro och det andliga ljus Gud skänkt honom. —

År 1701 återvände han dock frivilligt till Åbo, där han i en inläga till hovrätten åter bekände sig till den tro och de meningar han tidigare avsvurit sig. —

Innan han sattes i fängsligt förvar på Åbo slott hann han dock att i en mäktigt överbevi-

sande profetisk anda frambära väckelsens budskap till Åbos befolkning. — Flera kristna ledare och utkorade Guds redskap har likt Schaefer vikit tillbaka för mänskliga påtryckningar av olika slag, svikit sin kallelse och sitt andliga ljus — inte minst i vår egen tid — men få har likt honom rest sig ur sin andliga förnedring och återvänt till kallelsens, väckelsens och Nya Testamentets väg. — Peter Schaefer avled i fängelset på Gävle slott.

□ □ □

Johannes Folcher hette en annan av den pietistiska väckelsens banerförare, som inte minst i Sveriges baltiska provinser utövade ett mycket stort andligt inflytande. —

Folcher var i de flesta avseenden en lysande begåvning. Efter att ha studerat filosofi vid Uppsala universitet och där tagit magistergraden, begav han sig till det tyska universitetet i Giessen där han också snart erhöill värdigheten av teologie doktor. —

Där i Tyskland greps även han av den pietistiska väckelsen, som tillika med allt annat

Forts. på sid. 22.

Nils-Erik Dahlgren

Harald Dahlgren

Rune Dahlgren

UNG -

"Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn." Joh. 1: 12.

Det ordet har jag upplevt — det är sant. Som ofrälst försökte jag själv bli en bättre människa, men misslyckades. När jag blev frälst fick jag makt att bli Guds barn. Halleluja. Jag fick se att det var sant det som stod i Bibeln. —

Det beror inte på hur bra vi är i oss själva, eller vad vi i egen kraft kan åstadkomma. Det är Jesus som frälsar oss. Det var Han som frigjorde mig från mörkrets välde. Det känns underbart att ha övergått från döden till livet. —

Jag kom till ett Maranathamöte för första gången för ett par år sedan och hörde ungdomar vittna och sjunga om en levande Jesus. Ofta sa' dom att det var härligt att vara frälst. Men jag satt där och tänkte: kan det verkligen vara så härligt? — Dom får ju inte röka och inte dricka och inte gå på dans — dom får ju praktiskt taget inte göra någonting. —

I mitt hjärta bar jag i alla fall på en längtan efter att bli frälst. Och den längtan har Gud nedlagt i alla människors hjärtan. Det är också bara Han som kan tillfredsställa den. — Efter

Jag är tretton år gammal och härligt frälst. Det är underbart att få vandra med Jesus. Jag skall till himmelen och inte till helvetet. — Var skall du tillbringa din evighet? —

Bli frälst medan du kan! —

Rune Dahlgren

Jag blev frälst den 1 mars och det ångrar jag aldrig. Jag fick en härlighet som jag inte visste om förr. Jag är också döpt i vatten och löst från alla mina synder i Jesu namn.

Harald Dahlgren

mötet kom två ungdomar och talade vid mej. De frågade om jag inte ville bli frälst. Och nog ville jag... Ett sådant möte till och jag blir frälst, tänkte jag när jag gick därifrån. — Men vad skulle kompisarna säga? —

Jag var borta från mötena i över ett halvår, men Gud sökte mig i alla fall.

En kväll var jag åter på ett möte och då fick jag nåd att lämna mig åt Jesus och bli frälst — jag fick makt att bli Guds barn. —

Den dagen kommer jag aldrig att glömma. —

Jag tyckte det var konstigt att jag i 18 år varit borta från frälsningen. Det var ju just nu jag fått börja leva. —

Den glädje vi människor söker skaffa oss ute i världen är ingenting, om vi jämför den med frälsningens glädje. Nu har jag något inte bara för lördags-

kvällarna utan även för veckan lång. —

Dagen efter jag blivit frälst märkte jag att jag inte rökt på hela dagen. Det var konstigt för själv hade jag försökt sluta många gånger, men inte kunnat. Nu hade Jesus löst mig från rökbegäret på en gång. —

Fjorton dagar efter det jag blivit frälst fick jag också nåd att ta emot ett dop i den Helige Ande och prisa Gud på ett nytt tungomål. — Sedan dess har jag också fått stiga ner i dopets grav och begrava den gamla Dahlgren tillsammans med Kristus och tillsammans med Kristus också uppstå till ett nytt liv. —

Att bli född på nytt och bli en ny skapelse i Kristus Jesus tycker jag är det största under en människa kan få uppleva här i tiden.

Maranatahälsningar

Nils-Erik Dahlgren

Sten-Inge Dahlgren

Inger Gunnarsson

Anita Henriksson

FRÄLST

När jag blev frälst ledde Gud det så att min bror och jag skulle köra vår mor till ett Maranatabönmöte i Toftbyn — sedan skulle min bror och jag fortsätta till Falun.

Men hur det kom sig stannade vi kvar och lyssnade på när dom prisade Gud, talade i tungor och hade det härligt. Och jag förstod med ens, att dom ägde någonting inom sig, som inte jag hade. —

Jag kände även med ens — det var väl den Helige Ande som övertalade mig — att jag måste bli frälst nu, så jag stod på den säkra sidan. Tänk om jag inte skulle få något mera tillfälle. Och jag visste ju att en evighet väntade mig. En människa består ju inte bara av en kropp utan också av en ande som lever vidare i evighet. Och inte ville jag slänga bort en hel evighet för några korta år här på jorden. —

Man förlorar förresten ingenting här i livet på att bli frälst

Då jag blev frälst den 1 mars fick jag uppleva en glädje som jag inte trodde fanns. Jag tackar Jesus för att jag nu inte behöver söka min tillfredsställelse i världen och jag vet att om jag håller mig till Jesus skall glädjen bestå i evighet. —

Det var också en stor glädje när jag fick stiga ner i dopets grav och allt det gamla försvann i glömskans hav, det var underbart.

Tänk när vi en gång skall få stå i den himmelska dräkten inför Guds tron. Får jag se dig där? —

Tiden är så kort
Slösa den ej bort.

Inger Gunnarsson

heller, det fick jag erfara. Det är bara nåd alltsammans. Det är klart att man kan förlora en del vänner, men vad gör det! Ingen människa är värd att gå i fördärvet för. —

Tack käre Gud att jag fick bli frälst utav bara nåd.

Dahlgren

Aldrig har jag ångrat att jag lämnade mig åt Jesus och blev frälst. Ingen som inte är frälst kan fatta att man kan få uppleva något så underbart. Jag är nästan alltid på bra humör och det får jag tacka Jesus för.

Du måste ta emot Jesus för att kunna bli frälst. —

Frälsningen är som en livboj som kastas ut till den som håller på att drunkna och behöver hjälp. Den drunknande kan inte själv komma upp, men om han griper tag i livbojen och håller fast i den, då blir han räddad. Djävulen vill inte att du skall gripa om frälsningens räddningsboj och om du har gripit den vill han att du skall släppa taget för att han skall kunna dra dig i djupet... Jesus vill föra dig till den säkra hamnen. —

Du kommer alltid att vara tacksam till Jesus för att Han frälste dig — det är jag. —

*Anita Henriksson
Lamborn*

TÄLTKAMPANJ I ÖRNSKÖLDSVIK

den 5—20 aug. vid E 4:ans norra utfart.

Väckelsemöten alla kvällar kl. 19.30 (utom måndagar) Söndagar 15.00 och 19.30
Vittnen: DONALD BERGAGÅRD, ERIK G. ERIKSSON, ANDERS B. ANDERSSON, IVAN LUNDBERG m. fl.

Maranataförsamlingen, Örnsköldsvik.

Omarmoskén i det gamla Jerusalem.

ISRAEL I BLICKPUNKTEN III

"Israel och andra folk..."

Av AGNE BARK

"Sen på fikonsträdet och på alla andra träd", säger Jesus. —

Fikonträdet är här en bild av Israel — alla andra träd en bild av övriga nationer. Det är just detta som ger mening åt Jesu ord då han säger:

"Ifrån fikonsträdet mån I här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. Likaså, när I sen allt detta, då kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren. *Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta sker.*" Matt. 24: 32—34.

Detta är ett mycket betydelsefullt ord. Det måste betyda att det släkte — den generation — som får bevittna Israels upprättelse — detta som idag händer inför våra ögon — det släktet, skall icke dö ut förrän Jesus kommer. Vi lever alltså på gränsen till den nya tidsålder som snart skall bryta in. —

I detta sammanhang vill jag också citera profeten Sakarja:

"Detta är en utsaga som innehåller Herrens ord över Israel. Så säger Herren, han som har utspänt Himmelen och grundat jorden och danat människans ande i henne: Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk runt omkring. Jämväl över Juda skall det komma, när Jerusalem bliver belägrat. Och det skall ske på den tiden att jag skall göra Jerusalem till en lyftessten för alla folk, var och en som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla jordens folk skola församla sig mot det." Sak. 12: 1—3.

Vi ser i dag hur alla nationers blickar är riktade mot detta lilla land — Israel. Enbart detta

är värt att lägga märke till. Hur kan det komma sig, frågar man också, att Israel som är så litet, och som i proportion till arabvärlden och de vapen den förfogar över, och har så små resurser, ändå kunnat vinna en sån förödande seger? —

Vad är orsaken? —

Det har spekulerats i än det ena och än det andra, men jag tror, att ingenting av dessa påstående är riktiga. Orsaken är hos Gud. — Det är ingen av oss som älskar krig, militarismen eller våld, men ändå vet vi, att allt är ett skeende i enlighet med Guds rådslut. Det är ju också vad Sakarja säger:

"På den tiden, säger Herren, skall jag slå alla hästar med förvirring och deras ryttere med vanvett..." v. 4.

"På den tiden skall Herren beskärma Jerusalems innevägnare. Den skröpligaste bland dem skall på den tiden vara såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett Gudaväsen såsom en Herrens ängel framför dem. Och jag skall på den tiden sätta mig i sinnet att förgöra alla folk som komma mot Jerusalem." v. 8—9.

Vi hörde i ett TV-program häromdagen att intervjuaren frågade flera israeliter: "Är ni inte rädda?" —

"Nej, inte det minsta", fick han genast till svar.

Det fanns ingen fruktan hos israeliterna, kan du förstå det? Är inte det också ett Guds finger? Däremot är förvirringen så fruktansvärd ibland motståndarna att de nästan tappat bort varandra i striden. Ja, nog är det Herren som håller sin hand över sitt gamla egendomsfolk. —

"Men över Davids hus och över Jerusalems inne-

vänare skall jag utgjuta en nådens och bönsens ande, så att de ser upp till mig, och se vem de hava stungit." v. 9—10.

Det skall alltså bli uppenbart för Israel att Jesus, som de lät korsfästa och döda var deras Messias. Och det skall ske i samband med de förunderliga händelser som också profeten Sakarja talar om:

"Se, en dag skall komma, en Herrens dag, då man i dig skall utskifta byte. Ty jag skall församla alla folk till strid mot Jerusalem, och staden skall intagas, och husen skola plundras och kvinnorna skändas. Och hälften av folket i staden skall föras bort i fångenskap. Men återstoden därav skall icke bliva utrotad ur staden, ty Herren skall draga ut och strida mot de folken som han stridde förr på drabbningsdag. Och han skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gent emot Jerusalem, österut, och Oljeberget skall rämma mitt itu..." Sak. 14:1—4.

Och när Herren den dagen sätter sina fötter på Oljeberget för att hålla dom över folken då är han inte ensam — med honom kommer också hans heliga:

"Om dessa var det ock som Enok, den sjunde från Adam, profeterade och sade: Se, Herren kommer med sina mångtusener heliga, för att hålla dom över alla och bestraffa alla de ogudaktiga, för alla de ogudaktiga gärningar som de hava övat, och för alla de förmättna ord som de i sin syndiga ogudaktighet hava talat mot honom." Judas v. 14—15.

Det är verkligen sant som någon sade en gång att till verklig frälsningsupplevelse hör också en gratis resa till Israel. Den resan sker via himlen. Det blir bara ett litet uppehåll därhemma vid Kristi domstol och medan Lammets bröllop firas. Men så kommer dagen då vi i sällskap med vår Herre och Frälsare sätter våra fötter på Oljeberget. Då skall den stora folkdomen i Josafats dal bli verklighet. Vi vet åt vilka det givits makt att hålla dom — det är Kristi församling. Brudförsamlingen skall vara med där och uppleva triumfer av helig seger. De heliga skall döma världen. Den dagen är närmare än vi tror. Herren var tvungen att vända tillbaka till sin himmelska boning då Israel förkastade honom, men han skall komma igen, halleluja. Och han skall strida för sitt Israel, som fordom på drabbningsdag.

När vi läser i profeten Hesekiels bok finner vi också där oerhört intressanta saker, som gäller Israels återupprättelse. Vi känner väl till berättelsen om de förtorkade benen, som låg strödda över hela slätten. Vi vet hur benen fördes tillsammans, hur det blev senor och kött på benen, och hur till slut bara en sak fattades — Anden, som skulle komma med liv in i dem. — Hes. 37:1—8.

Vi kan ju säga, att denna profetia gått i fullbordan i vår tid. Israel har sammanförts till nation — det är bara andens nya liv som fattas. Men innan detta skall ske — jag poängterar det

åter igen — skall församlingen uppräckas på skyar Herren till mötes. —

Om vi läser profeten Hesekiels 38:e kapitel skall vi se i vilket tidsskede vi just nu lever. Det är ett mycket intressant kapitel där det berättas om Gogs härnadståg. Det är fråga om upptakten till slutstriden vid Harmageddon, som också profeten Daniel och Uppenbarelseboken talar om.

"Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Mogogs land mot hövdingen över Ros, Mesek och Tubal och profetera mot honom och säg: Så säger Herren..." Hes. 38:1 f.

Gog, hövdingen över Ros, betyder Rysslands härskare. Mesak och Tubal är urgamla namn på de ryska städerna Moskva och Tobolsk. —

Det blir alltså Ryssland som skall ha ledningen här och man har ju redan försökt taga den. Enligt det profetiska ordet skall det inte riktigt lyckas än — det är något annat som skall ske först:

"När lång tid har gått, skall du bliva uppbådad. I kommande år skall då få taga in i ett land som då har fått ro efter svärdet och vars folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg, som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja,

Forts. på nästa sida.

Israeler i alla åldrar trängs på vägen mot Klagomuren.

Israeliska soldater övervakar arabernas evakuering av det gamla Jerusalem.

upp till Israels berg, som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit hämtat fram ifrån de andra folken så att alla nu kan bo där i trygghet." Hes. 38: 8.

"Ro efter svärdet" att "få bo där i trygghet" är just det som Israel i dag önskar och kämpar för. Det är av den orsaken detta krig har varit ett faktum. Det är trygghet man kämpar för och den tryggheten skall man få. Det gäller här materiell och kulturell trygghet. Israel har under årtusenden aldrig ägt någon sådan trygghet, men i det skede som omtalas här — tiden för Gogs härnadståg — då skall Israel verkligen ha kommit till ro och äger denna trygghet. —

Det är då, som denna oerhörda krigshär skall komma emot Israel, då Harmageddonsläkten nedanför Karmel skall bli den stora krigsskådeplatsen där den sista striden utkämpats innan Herren själv kommer och näpser honom, som är både hans och Israels störste motståndare, nämligen Antikrist.

Forts.

BANERFÖRARE forts. fr. sid. 17 också lärde honom att i sitt hjärta och sin förkunnelse akta tron på Jesus högre än all världslig kunskap. —

Då han efter en tids vistelse i Tyskland kom till Stockholm möttes han först av stor uppmärksamhet. Vid Karl XII:s kröning utsågs han att i Ridarhuset på latin hålla ett högtidstal. Hans tro på Jesus var dock av sådan art att han inte kunde dölja den — inte ens vid detta tillfälle och därför väntade honom mycken förföljelse.

Då han strax efter sökte ett lektorat i sin födelsestad Kalmar, ville biskopen och konsistorium på inga villkor ha honom dit. Man fruktade att han med sin pietistisk-kristna tro och förkunnelse skulle skapa oro och svårigheter. Hans kunskaper var dock vida större än de medsökandes och han blev trots allt utnämnd. Hans uppträdande i Kalmar — där han också lät prästviga sig för att få tillträde till kyrkorna — präglades av stor frimodighet och han använde varje tillfälle, i både föreläsningsskateder och predikstol, till att framhålla den

nya födelsens nödvändighet och att Guds eget ord skulle vara det enda rättesnöret för lära och leverne. Även om han härigenom åsamkade sig själv många lidanden måste en sådan förkunnelse bära frukt och detta skedde också här.

År 1701 utnämndes han till professor i teologi vid universitetet i Pernau i Livland, som ju på den tiden tillhörde Sverige.

Genom Herrens kraftiga bistånd fick han också där nåd att från början avlägga ett klart och tydligt vittnesbörd om vad han ägde i Kristus samt huru tron på honom är mäktig att frigöra från synden och ett orättfärdigt liv. —

I synnerhet framhöll han detta för sina kolleger vars leverne ofta icke överensstämde med vad de lärde. På detta sätt uppväckte han deras förföljelsenit. De uppsatte en anklagelseskraft mot honom för falsk lära, som översändes till domkapitlet, vilket tillsatte en nämnd som skulle döma honom — en nämnd som enbart bestod av den andliga väckelsens avgjorda motståndare och Folchers personliga fiender. —

Till den domstolen inkallades aldrig den anklagade, men man dömde likväl honom förlustig heder och ära såsom hysande 57 villfarelser i läran. Sitt ämbete förlorade han också och skulle tills vidare hållas i fängsligt förvar. —

Hans domare skickade en präst till fängelset för att fråga honom om han inte ville återtaga sina meningar, men han svarade, att då man icke med Guds ord kunde bevisa någon verklig villfarelse hos honom, hade han intet att återkalla.

När två av konsistoriets medlemmar omtalade att han blivit sitt ämbete förlustig svarade han: "Mitt ämbete är Herrens, och min sak hör Gud till." —

Han kvarhölls i fängelset ända till 1718, då han under stor fattigdom återvände till Sverige. Frimodigt och glad brukade han dock ofta säga: "Jag finner det drägligare att förlora det käraste jag har än att vara Gud otrogen och jag vill icke så länge jag lever låta mig från Guds ord dragas." —

I nästkommande artikel skall vi se något på den pietistiska väckelsen i Stockholm.

Evangelii Center

Fack 200 24 — BORLÄNGE 2 — Tel. 0243/105 95 Postgiro 125 99

MRM 18. Som hjorten trängtar efter vatten/Vi vill prisa Gud här/O, härliga dag/Gud är mäktig. Sång av Curt Peterzén och Eric Gunnar Ericsson.

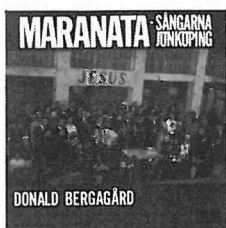
MRM 27. Låt mig dricka ur krukans/Jag tror på Gud/På en avlägsen höjd. Solosång av Arne Imsen.

MRM 9. Sista sträckan/Här vårt liv är likt ett bantåg/Jesus undrabar Du är för mig/Är du med där elden brinner? Sång av Erik Gunnar Eriksson och Donald Bergagård.

MRM 20. Min kung och jag/Jesus jag älskar Dig mer än silver/Nu är jag fri. (Direktinspelning från möte.) Sång av Donald Bergagård.

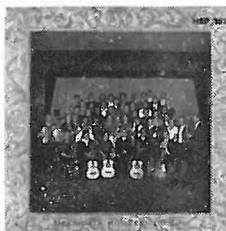
MRM 6. I mitt hjärta där finnes längtan/Det vandrar en i Judéens land/Vilken dag det ska bli/Detta är himlen för mig. Sång av Donald Bergagård samt Maranata-sångarna, Jönköping.

MRM 21. Där rosor aldrig dör/Han är allt för mig. Sång av Donald Bergagård. (Direktinspelning från möte)/Mitt hjärtas sång. Sång av Donald Bergagård, Kurt Peterzén och Roland Lundgren.

MARAN-ATA MUSIKKEN I OSLO

HEP 182. Stans meg ei i løpet/Vår takk og vår jubel/Hør det rop som lyder/Bryt ut i jubel.
HEP 183. Alt du behøver er Han/Syng evangeliet om Jesus/Halleluja, jeg er frelst/Løs nu båten fra land.

MRM 5. Frälist från evig död/Hur innerligt Jesus mig älskar/O, hur jag längtar att se staden/Tror du Jesus är densamme. Sång av Bertha Svensson och Erik Gunnar Eriksson.

ÄLDRE NR AV MIDNATTSROPET GRATIS

Mot portokostnad kan du som vill vara med och evangelisera erhålla ett antal tidningar gratis. Budskapet måste ut. Skriv till **Evangelii-Center, Borlänge**, om önskat antal.

Klipp här och sänd in kupongen i dag — — — — —

BESTÄLLINGSKUPONG

Härmed beställes att sändas mot postförskott:

För att ge Er tillfälle för effektivisering av Ert självannan har vi beslutat att ge Er ett specialerbjudande: Vid köp av 4 st. grammofonskivor erhåller Ni 1 st. av oss uttagen grammofonskiva gratis. Vid köp av 8 st. grammofonskivor erhåller Ni 2 st. skivor gratis, som Ni i Er tur kan evangelisera med.

Namn:

Postadress:

..... st. skivor nr
(5 st. fraktfritt)

..... st. Sångsamling å 34: 50 (69 st. sånger) med noter + passande ringpärm.

..... Hela skivserien, 40 st., 400:— + oms. och porto, mot avbetalning 25:— per månad.

Bostad (Box/Gata):

Telefon:

Kupongen insändes till **EVANGELII-CENTER, Fack 20024, Borlänge 2**. Tel. 0243/105 95. Postgiro 125 99. Jag vill sprida **MARANATA**-budskapet vidare och beställer en skivserie. Jag betalar 25:— per månad tills full betalning erlagts. (När jag erhåller samtliga skivor löser jag dem med 25:—.)

KARL-HENRIK HENRIKSSON

Tältkampanjerna i Norrland fortsätter —

Nu pågår möten i Boden

"Guds Segerrika frid!

Nu befinner vi oss i Boden, och när detta skrives har vi haft tre möten, vilka har varit välbesökta. Flera har upplevt förnyelse och några Andens dop. Vi tackar Jesus för vad som sker och vi tror även i fortsättningen att Guds Ord skall ha framgång där vi drar fram. När du har detta Midnattsrop i din hand, så startar vi i Luleå.

Kom ihåg oss i förbön och offer.

Broderliga hälsningar

Carl-Henrik Henriksson Rune Gelinder
Paul Persson."

Vänner som vill vara med och ekonomiskt stödja dessa mötesserier i Norrland kan sända sina offer till Maranataförsamlingens evangelistkassa, Swärd, Frihetsvägen 38, JAKOBSBERG. Postgiro nr 44 10 05.

PAUL PERSSON SJUNGER